

پوشش ایرانیان باستان / وجود سبک یکسان پوشش در ادوار مختلف

پوشش و حجاب از جمله مسایلی است که همواره مورد تاکید قرار گرفته و این توجه بدان علت می باشد که پوشش می تواند به عنوان یکی از ابزارهای هویتی یک ملت مطرح گردد، و نقشی اساسی در شکل دهی فرهنگ جامعه داشته باشد.

خبرگزاری مهر- گروه دین و اندیشه: پوشش و حجاب از جمله مسایلی است که همواره مورد تاکید قرار گرفته و این توجه بدان علت می باشد که پوشش می تواند به عنوان یکی از ابزارهای هویتی یک ملت مطرح گردد، و نقشی اساسی در شکل دهی فرهنگ جامعه داشته باشد. نوع پوشش از دوران باستان تا ورود اسلام، دوران ایران اسلامی و تا عصر کنونی متناسب با شرایط جغرافیایی، نحوه زندگی، اوضاع سیاسی، ساختار حاکمیتی، اعتقادات مذهبی و سازوکارهای فرهنگی متفاوت بوده است.

اما آنچه حائز اهمیت است آن است که تفاوت در نوع پوشش در دوران های مختلف تاریخی به صورتی نبوده است که بتوان گفت، رهمدوره با نوع کاملاً جدیدی از پوشش مواجه هستیم بلکه پوشش ایرانیان با استناد بر منابع تاریخی از نظر رنگ، برش و جنس پارچه تفاوت هایی داشته اما سبک کلی این پوشش همواره به صورتی واحد ارائه شده است.

شاید بتوان سبک یکسان پوشش در ادوار مختلف تاریخ ایران را نشانه یک نوع انسجام ملی دانست زیرا تداوم در نوع پوشش می تواند نمایانگر چنین مطلبی باشد. گرچه در زمینه پوشش و حجاب با فقدان منابع متعدد تاریخی مواجه هستیم اما در همین منابع محدود جامعیت مطالب به گونه ای هست که بتوان به مطالبی اشاره داشت.

پوشش در ایران باستان

باید گفت نوع پوشش ایرانیان در دوران عیلامی ها به صورتی بوده که ایرانیان در این دوران لباس کامل بر تن می کرده اند. این نوع لباس متشکل از یک دامن بلند و تن پوشی با آستین های بلند بوده است که برتن پیکره های پادشاهان و ملکه های عیلامی یافت شده است. مردان بلند پایه اجازه داشتند تا کندیس برتن کنند. کندیس که به رنگ بنفش مایل به آبی بوده است چیزی است شبیه کت های امروزی که روی شلوار قرار می گرفته است.

در ایران باستان کفش را از چرم و به شکل پا می ساختند که تا مچ پا را می پوشاند و به وسیله ی دکمه و تسمه هایی که روی آن نصب شده بود بسته می شد. چوب دستی گرانها و بادبز با دسته های بلند نیز ویژه خاندان سلطنتی بود که توسط خدمه حمل می شد.

مادها جز دو دست باز گذاشتن هریک از قسمتهای بدن را خلاف ادب می دانستند و از سربند یا پا پوش نیز استفاده می کردند. شلوازی سه پارچه و پیراهنی کتانی و رولباسی می پوشیدند که آستین آنها دستها را می پوشاند و کمربندی بر میان خود می بستند.

گفته شده هخامنشیان نیز از لباس هایی مانند پارتهای استفاده می کرده اند با این تفاوت که لباس آنان از سه قطعه پارچه ی متفاوت درست می شده است و با کمک حاشیه هایی از یکدیگر مشخص می شدند. در این دوران اگر چه پوشیدن لباس برای جلوگیری از سرما و تابش آفتاب و یا به منظور ستر و پوشش بدن بوده است اما در برخی موارد انتخاب رنگ و نقش ها و گلدوزی هایی که بر لباس انجام می شد به نوعی نشان دهنده منزلت و طبقه ی اجتماعی افراد نیز محسوب می شده است.

در مورد دوران ساسانیان در کتابهای تاریخی مربوط به این دوره اطلاعات قابل توجهی از نوع پوشش زنان و مردان یافت نمی شود، و شاید این بدان علت باشد که پوشش این دوران با اعصار قبل تفاوت چشمگیری نداشته است زیرا مورخان ذکر کرده اند که از دوران داریوش هخامنشی به بعد نوع پوشش ایرانیان تقریباً بدون تغییر وثابت بوده است.